

N.Y.C. TIME

זמן הדלקת נרות - 8:11

סוף זמני ק"ש - 8:34

9:10 -

סוף זמן תפלה - 10:26

דף היומי לש"ק: גיטין ל"ב

בס"ד, עש"ק פ' שלח - שבת מברכים תמוז - פרק ג' - שנת תשפ"ג לפ"ק

פרשת שלח

ובאופן אחר אפשר לפרש למה השתמשו שבט יששכר בשם יוסף בהקדם מה שמבאר בעל הטורים את התיבות בברכות יעקב: "יששכר חמור גרם", וז"ל: קרי ב"י "חמור גורם" - קולו של חמור גרם [שיוולד יששכר, שלאחר שנתנה לאה את הדודאים לרחל, ואמרה רחל: "לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך"]. ששמעה לאה קול צעקת החמור [של יעקב] ויצאה לקראת יעקב והביאתו לאהלה - גרם ליששכר (כ"ר פצ"ט:י').

ולפ"ז אפשר לומר שכמו שהחמור "גרם" את יששכר כמו כן יוסף "גרם" את יששכר, שהרי ע"י הדודאים שקיבלה רחל מלאה נולד יוסף וניתנה ללאה שכבת יעקב אותו הלילה, ועי"ז נולד יששכר, נמצא שבדרך איישר יוסף גרם את לידת יששכר, ומשום הכי - כאות הכרת הטוב, השתמשו בני שבט יששכר בשם יוסף [אבל מסתמא לא השתמשו ג"כ בשם חמור].

"למטה יששכר יגאל בן יוסף" (יג:ז). למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי" (יג:יא). בשו"ת החת"ס (ליקוטים בסוף חלק חו"מ, סי' נ"ו) נשאל לשיטת הסוברים (הובא במרכזי ימנות פ"ד סי' כ"ח-כ"ט) דאשת מומר אינה זקוקה ליבוים, א"כ לפי מה שאמרו חז"ל (שבת צו: ב) דמקושש זה צלפחד, א"כ ה"י מומר לחילול שבת שהוא מומר לכל התורה כולה, א"כ איך טענו בנותיו (מובא ברש"י בפ' פינחס כו:ד, והוא מהגמ' בב"ב ק: ב) דאם אין אנו חשובין כבן, תתייבם אמנו - הא מומר אינו זוקק אשתו ליבוים משום דאינו בהקמת שם בישראל.

ותי' החת"ס דבבנות צלפחד כתוב: "בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה" (במדבר כו:א), ופירש"י כל שמעשיו ומעשיו אבותיו סתומים ופירשו לשבח, הרי כולם צדיקים, וא"כ על כרחך שצלפחד צדיק ה"י. וז"ל: מדמנה ל"י בקרא בהדי צדיקים, על כרחך התוודה ועשה תשובה ומתן מתוך וידוי ותשובה וכו', וכל עונותיו לא תזכרנה עוד, וכמו שכותב הש"ך (יו"ד סי' שמ"ה סק"ה), וממילא מיושב קושיתו דלא הוה מומר, והוי שפיר בר הקמת שם.

והנה בספר 'ודרשת וחקרת' (א"ב, פ' שלח, עמ' שנ"ב) איתא: ואציין כאן מה ששמעתי בשם הג"ר בן-ציון אבא שאול (שליט"א) [זצ"ל] שג"כ נוגע לפרשתנו, שבאו שני אברכים - כנראה בעלי תשובה - ושם האחד "גדי", ושם השני "יגאל" - ושאלתם בפיהם, דכיון דאמרו חז"ל: "ושם רשעים ירקב", אולי הם חייבים לשנות את שמם אחרי ששמם הם כשם של המרגלים - "למטה יששכר יגאל בן יוסף" "למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי".

והג"ר בן-ציון השיב שאין צורך, ולא פירש הטעם. אבל לדברי החת"ס הנ"ל אתי שפיר, דכתב הבית יוסף (או"ח סי' תקפ"פ, הובאו דבריו במ"ב שם) על מה שכתב הטור שם באלו הימים שמתענים

"למטה יששכר יגאל בן יוסף" (יג:ז). יש להבין - איך נכנס שם "יוסף" לתוך שבט יששכר?

בחומש אוצר הראשונים מובא מרבינו יואל: "יגאל בן יוסף" - כאן רמז שמישח בן יוסף עתיד לגאול את ישראל. [יש להוסיף דסמוך ל"י": "למטה אפרים וגו'", ובתרגום לשיר השירים, עה"פ "שני שדיין" (ד:ה) איתא: תכין פריקין דעתידין למפרקך - משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו' - הרי שמישח בן יוסף יהי' מאפרים].

אמנם, עדיין יש להבין את הקשר בין יששכר ליוסף.

יש שפירשו שבזכות התורה של יששכר לא ימות משיח בן יוסף במלחמת גוג ומגוג ע"י ארמילוס (עיין באוצר הגאונים על סנהדרין צז, ובתרגום על ישע"י יא:ד).

ושמא יש להסביר קשר יששכר ליוסף ע"פ מה שדרשו חז"ל במדרש (כ"ר פכ"ה:י"ב): "ויהי לי שור וחמור" (בראשית לב:ו) - "שור" זה יוסף, שנאמר: "בכור שורו הדר לו". "חמור" זה יששכר דכתיב: "יששכר חמור גרם" (בראשית מט:יד), ובן בנו של יוסף חמד לכלות את עמלק, שנאמר: "ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב" (שמות יז:יג). ובניו של יששכר יודעין מה הקב"ה עושה בעולמו, שנאמר: "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל, ראשיהם מאתים" (דהי"א יב:לג).

ולכאורה, יש להבין - למה הגיד יעקב לעשו שבניו של יששכר הם "יודעי בינה לעתים"?

ואפשר לומר דבירושלמי (ר"ה פ"ג ה"ח) איתא: עמלק כושפן גדול ה"י, מה ה"י עושה? ה"י מעמיד בני אדם ביום גינוסאי שלו [פ"י הקרבן העדה: יום לידתו] לומר, לא במהרה אדם נופל ביום גינוסאי שלו. מה עשה משה? עירבב את המזלות. הדא הוא דכתיב: "שמש וירח עמד זבולה וגו'" (חבקוק ג:יא).

ועיין בחזקוני בפ' בשלח עה"פ: "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק" (שמות יז:ט) שמביא מדרש: "בחר לנו אנשים" - שנולדו באדר שני ואין להם לירא ממכשפות, שהרי אין בו מזל, ובני עמלק מכשפים הם ויש להם יכולת ב"ב מזלות, ובעת שאין מזל - אין כישוף מצליח, עכ"ל.

ויתכן לומר, שכיון שבני יששכר היו "יודעי בינה ועתים" והיו בקיאים במזלות, אפשר שהיו יכולים ליעץ ליהושע כיצד לנצח את עמלק, וממילא ע"י שבט יוסף [יהושע שבא ממנו] ושבט יששכר יכלו לנצח את עמלק. ומשום הכי אמר יעקב לעשו: "ויהי לי שור וחמור". ואפשר דמהאי טעמא השתמש שבט יששכר עם שם יוסף.

בהם, ואחד מהם הוא י"ז באלול שבו מתו מוציאי דיבת הארץ, והקשה הבית יוסף, למה התקינו להתענות; שמחה מיבעי באותו יום ד"באבוד רשעים רינה". ותי"ב דעשו תשובה, אלא שלא נתקבלה תשובתם, וא"כ מתו עכ"פ כצדיקים ואינם מומרים כמו שכתב החת"ס, ולכן אין צורך לשנות את שמם. וכן מצינו ברבי ישמעאל ששמו הוא כשם ישמעאל בן אברהם שהי' רשע אלא שעשה תשובה, ושפיר נקראים על שמו. וידועים הם דברי החת"ס שקרא נתקלקל מחמת שמו שהי' כשם אחד מאלופי עשו - אלוף קרח - כי הוא לא עשה תשובה, ופשוט.

"ויקרא משה להושע בן נון יהושע" (יג:טז). בספר ליקוטי חבר בן חיים איתא: סנסן ממרן [החתם סופר] זצ"ל: בתרגום יונתן עה"פ "ויקרא משה להושע" [מבואר: וכדי חמא משה ענוותנותיה [כשראה משה את הענווה של הושע] קרא משה להושע בר נון יהושע [ששינה את שמו]. הכוונה, כי מי שהוא גס רוח, אינו נוח לקבל דעת אחרים. אבל הענו רגיל לבטל דעתו מפני דעת אחרים. ולזה התפלל משה על יהושע דוקא, וכמו שפי' התרגום משום ענוותנותו.

"ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" (יג:לג). בתורת משה השלם להחת"ס איתא: ורש"י פי': אומרים חגבים יש בכרמים בצורת אנשים. וביש נוסחאות איתא: שמענו אומרים שנמלים יש בכרמים.

ויש לבאר דהנה הדרך, דהאדם חשוב בעיני עצמו יותר ממה שהוא באמת, ובהיפך בעיני בני אדם אחרים הוא חשוב פחות מערכו באמת. וזה שאמרו: שמענו אומרים שנמלים יש בכרמים, ומזה נוכל לדעת וסברנו שעכ"פ באמת אנו כחגבים - ענין הממוצע, כן יש לקיים אידך גירסא.

"וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת" (טו:לב). בסוף ספר ישועות מלכו להג"ר יהושע מקוטנא זצ"ל (ליקוטי תורה עמ' ע"ה) איתא: 'מקושש עצים' - ואיפליגו בש"ס (שבת צו:), ירושלמי סנהדרין פ"ה ה"א, ובתרגום אונקלוס ותרגום יונתן, חד אמר מעמר הי' וחד אמר תולש הי', וחד אמר מעביר ד' אמות [ברשה"ר]. ובמדרש מבואר דמקושש לשם שמים נתכוון.

ולפ"ז על כרחך מעמר הי', דאל"כ למאן דאמר תולש או מעביר [ד' אמות] הי' - אי נתכוון לשם שמים למה לו לתלוש או להעביר 'עצים' דמשמע הרבה; הלוא בכונתו לשם שמים די הי' לו להעביר או לתלוש עץ אחד. אבל למאן דאמר מעמר הי', ניחא, דאין חיוב עימור אלא במעמר איזה עצים, ולא בעץ אחד.

בענין נטילת טלית או תפילין של חבריו שלא מדעתו

בגמ' בפי' המוכר את הספינה (ב"ב פז:): נמצאת מחלוקת אם שואל שלא מדעת גולן הוי או לא.

בהל' ציצית (או"ח סי' י"ד) איתא בדרכי משה (אות ב'): כתב בנימוקי יוסף, אמר המחבר, וכיון דקיימא לו דשואל שלא מדעת הוי גולן, הי' נראה שאסור לאדם להניח תפילין של חבריו או להתעטף בטליתו שלא מדעתו. אבל מורי אמר דבדבר מצוה שאני, דניחא ליה

לאינש למעבד מצוה בממוניה, עכ"ל הריטב"א. ותמיהני על פסק זה, דבהדיא אמרינן סוף אלו מציאות (ב"מ כט:): מצא תפילין שם דמיהן ומניחן - אלמא דבלאו הכי אסור להניחן, ולא התירו משום מצוה. וגבי ספר תורה נמי אמרו (שם) אין השואל רשאי להשאיל. ואילו היה לרבותינו שום ראייה הייתי דוחק עצמי ליישב זה, אבל עכשיו תמיהני, עכ"ל. וכדי ליישב דברי הפוסקים והמנהג, אומר דלא דמי לספר תורה, כמו שכתבתי לעיל (ד"מ הארוך אות ד'), דהתם איכא למיחש שמא יקרע ולא ניחא ליה. וגם אין ראייה מההיא דשם דמיהן ומניחן, דהתם לאו למימרא, דבלאו הכי אסור להניחם אם רצה, אלא אשמעינן דאם אינו רוצה להניח תפילין של אחרים ורוצה למעבד מצוה בממוניה, מותר לשומן מיד ולייתן דמיהן, מה שאין כן בשאר אבידה, כדאיתא שם. כל שכן לאותן מפרשים דמפרשים שם דמיהן ומוכרין ומניח המעות אצלו, וכמו שיתבאר (חו"מ סי' רס"ז). אבל אין נראה לאסור בתפילין כמו בספרים, דהא המנהג פשוט להיתר ולהשוות תפילין לטלית.

בטור (סי' י"ד) איתא: וליטול טלית חבריו בלא דעתו ולברך עליה, יש אומרים שהוא מותר, דניחא לי' לאיניש למיעבד מצוה בממוני', ובלבד שיקפול אותה אם מצאה מקופלת. ועיין בב"י.

בשו"ע (סי' י"ד סע' ד') נפסק: מותר ליטול טלית חבריו ולברך עליה, ובלבד שיקפל אותה אם מצאה מקופלת. וכותב הרמ"א: והוא הדין בתפילין.

ומסביר המ"ב (סי' י"ג): טלית חבריו - פירוש, שלא מדעתו, דניחא לי' לאיניש דליעבד מצוה בממוני'. ודוקא באקראי, אבל בקביעות - אסור. ואפילו באקראי, דוקא באותו מקום, אבל להוציא מביתו לבית הכנסת או איפכא - אסור, דאפשר שמקפיד עליו והוי גזל. ועיין בפמ"ג שכתב דבכל גווני ראוי ליהזר כשבעליו עמו שישאלנו, ואין סומכין על החזקה במקום שיכולין לבררו בקל. ועיין בדרך החיים שכתב דיותר טוב שיכוין שלא לקנות ולא יברך.

על מ"ש המחבר: ובלבד שיקפל אותה וכו', מסביר המ"ב (סי' ט"ו): כקיפולה הראשון. ובשבת יקפל אותה, ולא בקיפולה הראשון, והמג"א מיקל בשבת שלא לקפל כלל.

בספר אוצר הלכות (ה"א סי' י"ד סע' ט"ו-י"א) מובא סיכום הלכות אלו: מותר ליטול טלית חבריו שלא מדעתו ולברך עליו, דניחא לי' לאיניש דליעבד מצוה בממוני' (כן היא דעת המחבר בסע' ד'). וגם המג"א ושו"ע הרב כתבו דאם רוצה לברך עליו, הרשות בידו, והמ"ב הביא בשם הדה"ח דיותר טוב לכוון שלא לקנות, ולא יברך.

ודוקא אם הטלית מונח בבית הכנסת במקום גלוי לכל, אבל אם הצניעו בעליו במקום צנוע, וכל שכן אם סגרו בתיבה וכיוצא בזה - אסור, דוודאי הבעלים מקפידים על זה (כפ' החיים סי' ט"ז).

וכן אם בעל הטלית נמצא שם, צריך ליטול ממנו רשות, ואין לסמוך על החזקה במקום שיכולים לבררו בקל, וכל שכן אם יודע שחבירו מקפיד על זה (מ"ב שם הפמ"ג).

וכן אם יודע שבוודאי יגרום הפסד לטלית, כגון שיש עם רב בבית הכנסת ומרוב הדחיקות יזוק הטלית, אסור ללקחו שלא מדעתו (כה"ח סי' י"ז).

ויש מחמירים בכל אופן שלא ליטלו בלא רשות חבריו כיון דאיכא הרבה בני אדם שמקפידים על זה משום זיעה ונקיות וכיוצא בהן (ערוה"ש סע' י"א, וכ"כ הבן איש חי פ' לך, ונביאם לקמן).

ולא התירו ליטול טלית של חברו שלא ברשותו אלא באקראי בעלמא אבל בקביעות - אסור (ב"ח, הובא במג"א סק"ז ובשאר אחרונים).

ואפילו באקראי אינו מותר אלא כשלוּבשו באותו מקום שהי' מונח, אבל להוציאו משם למקום אחר - אסור (ט"ז ומג"א בשם רש"ל). ועיין בשו"ע הרב (סע' י') שכתב דאסור להוציאו מאותו מקום למקום אחר, אף אם יחזור ויניחנו באותו מקום שנוטלו משם, דלא ניחא ל' לאיניש שיטלטלו חפציו במקום שאין מיוחדים לו.

ואם מצא הטלית מקופלת, צריך לקפלו לאחר שמשמש בה (רמ"א סע' ד'), והטעם, דאם לא יקפלונו, יקפיד בעל הטלית והוה שואל שלא מדעת, ונקרא גזלן.

ואין צריך לקפלו כסדר קיפולו הראשון דוקא, ובשבת, כיון שיש מחמירים שלא לקפל הטלית אפילו שלא כסדר קיפולו הראשון - אין צריך לקפלו כלל (מג"א, וכן פסק שו"ע הרב סע' ט'). ובמ"ב כתב שבחול יקפלו כקיפולה הראשון, ובשבת יקפל אותה, ולא כקיפולה (הראשון).

בנוגע לנטילת תפילין של חברו שלא מדעתו, מותר ליקח תפילין של חברו שלא מדעתו ובתנאים המבוארים לעיל גבי טלית (כמו שכתב הרמ"א בסע' ד').

ולהמחמירים שם, הוא הדין בתפילין שיש להחמיר שלא ליקחם בלא רשות מחמת הקפדת הבעלים. [ועיין ביפה ללב שכתב להחמיר בתפילין יותר מבטלית כיון שלובשין אותם על בשרו ממש, משא"כ בטלית, וכל שכן שיש להחמיר בתפילין יקרים ומהודרים שלא לוקחם בלא רשות, דמסתמא הבלעים מקפידים עליו].

בספר פסקי תשובות (סי' י"ד סק"ט) כתוב: והכרעת רבים מגדולי הפוסקים בדורות האחרונים שיש להתרחק כל מה שאפשר מלקיחת טלית או תפילין של חברו שלא בידיעתו, וזאת מחמת כמה הגבלות שיש להיתר זה, וכן כמה תהיות וספיקות שלא נתבררו [ועיין בכה"ח (סק"ד) שכתב: ירא שמים ירחיק עצמו מזה בכל מה דאפשר].

ונפרט כמה מהם: א) מה שכתב במ"ב שדוקא באקראי מותר ולא בקביעות. ויש להסתפק מהו גדר אקראי [במקור חיים לבעל

חות יאיר כתוב דאינו יותר מפעם אחת לל' יום, ובאשל אברהם בוטשאטש דן עוד בזה, ומסיק שהוא לפי אומדנא, עיי"ש].

ב) יש המפקקים על עצם ההיתר ד"ניחא ל' לאיניש למיעבד מצוה בממוני" - אם אמרינן זאת לענין מצוה שאינה מצוה חיובית, דהא יכול להתפלל ללא טלית, ובפרט אם מקיים מצות ציצית ע"י לבישת טלית קטן [במקור חיים להחות יאיר איתא דאם יש לו טלית קטן שהוא לבוש בו, אסור ליקח טלית חברו. ובשלחן הטהור (סע' ג', וזו זהב שם) איתא דרק בתפילין ולולב התירו, ולא בטלית שאינו חיוב. אמנם סתימת הפוסקים להתיירא. וכן העלו בשו"ת מהרש"ם (ח"א סי' כ"ט) ושו"ת חזון נחום (ח"ב סי' א' בהגהות) ושו"ת התעוררות תשובה (ח"א סי' ר'). ובס' נפש חיה (להגר"ר מרגליות) כתב דאפשר שגם כדי לקיים מצוה מן המובחר אמרינן סברא זו דניח"ל לאיניש למיעבד מצוה בממוניה, וכן משמע במשנ"ב (סי' תקפ"ו סק"ט), אם כי בשיש לו משלו, אע"פ שאינו מהודר כ"כ כמו של חברו, עדיף טפי שיקיים בשלו, וכנ"ל סוף אות ה'].

ג) המציאות מוכחת שרבים הם המקפידים שלא ילבשו ציצית ותפילין שלהם ללא רשותם, וכשהבעלים מקפידים לא אמרינן ניחא ל' לאיניש וכו'. [ועיין בערוך השלחן (סע' י"א) שכתב: לעניות דעתי אף שרבותינו פסקו הדין הזה בסתמא מותר ליקח וכו', מיהו אנן חזינן דהרבה מקפידים בזה מאד, ובפרט כשהטלית הוא חדש ונקי, וגם יש בני אדם שאין סובלין כלל שאדם אחר ילבש בגד שלהם מטעם זיעה ונקיות, מאד יש להתיישב דין זה, עכ"ל. ובבן איש חי (פ' לך לך אות ר') כתב, בזמננו חזינא רובא דעלמא קפדי שלא ילבשו אחרים ציצית ותפילין שלהם, ולכן אין להקל אלא אם כן יודע בבירור שהבעלים לא קפדי, וגם אני מכיר בעצמי דאנא מאיניש דקפדי בזה, עכ"ל. וע"ע בארוכה בשו"ת ציץ אליעזר (ח"י"ב סי' ז').]

ואפילו אם יש מיעוט המקפידים, יש לחשוש שמא הבעלים אחד מהם, דאין הולכים בממון אחר הרוב. [ועיין בשו"ע הרב (חומ"מ הל' שאלה ושכירות סע' ה') שכתב: אם מקצת בני אדם מקפידים מפני חשש רחוק, אסור לקחת, אפילו ברי לו שלא יקלקל כלל, ונקרא שואל שלא מדעת בעלים, והוא גזלן אע"פ שאינו מקלקל כלל, עכ"ל בקיצור. וכן העלה בשו"ת אג"מ (או"ח ח"ה סי' כ') דאפילו מיעוט מקפידים אסור להקל, דאין הולכים בממון אחר הרוב. ובחידושי הג"ר זעליג ראובן בענגיס (ח"ב סי' ל"ז) מובאים צדדי היתר בזה, עיי"ש].

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS SHLACH
© COPYRIGHT 2023
BY RABBI MATIS BLUM Z"l

רוחמה ליבא בת רבקה לרפו"ש

צביה חיה בת לאה ברעניא לרפו"ש

“ויאמר ה' סלחתי כדבריך” (יד: כ)

“And Hashem said, ‘I have forgiven as you have requested.’”

One Yom Kippur evening, Reb Levi Yitzchok Z'TL' of Berdichev, raised his eyes and proclaimed, “Master of the Universe! Chazal have told us that whoever repeats something in the name of the sayer, brings redemption to the world. Therefore, I would like to repeat something in Your name - “סלחתי כדבריך”. In this merit, may You forgive us, and bring redemption to the world.”

“תורה אחת ומשפט אחד יהי לכם ולגר הגר אתכם” (טו: טז)

“There shall be one Torah and one law for you and the convert who joins you.”

Hagaon Reb Chaim Soloveitchik, Z'TL', observed that we can deduce a קל וחומר from this Posuk: If the Torah commands the born Jew and convert to observe the same Torah, this most certainly applies to Jews among themselves, and especially to observant Jews. The common goals and aspirations of Torah-true Jews must be placed in the forefront, and the minor differences in customs disregarded. In this manner they can work together harmoniously to spread the glory of Hashem.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

If a family does not need five pounds of Challah [the amount of flour needed to perform the Mitzva of *Hafroshas Challah* with a Bracha] - is it preferable to make Challos from five pounds of flour every few weeks so that the Bracha on *Hafroshas Challah* can be recited, or should the Ba'alas Habayis prepare fresh Challos every week in honor of Shabbos without the Bracha for *Hafroshas Challah*?

The Sefer, *Likras Shabbos* (4:7) cites Hagaon Rav S.Z. Ulman and the Sheivet Hakehasi (IV:81) who rule that it is preferable to make fresh Challos for every Shabbos.

However, Hagaon Rav Chaim Kanievsky shlita, ruled that it is better to prepare Challos every few weeks from five pounds of flour.

QUESTIONS OF THE WEEK

1) How old were Yehoshua and Kaleiv when they were

sent as spies to *Eretz Canaan*?

- 2) What is the largest recorded number of people who fit into the shell of a single pomegranate at one time?
- 3) Who was the wife of Kaleiv?
- 4) Who was the wife of Yehoshua?
- 5) Which one of the *Meraglim* was sent on a second spying mission by Moshe?
- 6) What did Sara contribute to one of the *Meraglim*?
- 7) Which person in this week's Parsha had six fingers on each hand and six toes on each foot?
- 8) How old was Kaleiv when he first became a father?
- 9) Is a Tallis owned by partners obligated in Tzitzis?
- 10) Why was the name of Yoseif used when referring to the spy from Menashe [יג:יא] and not in reference to Yehoshua who also was descended from Yoseif (through Efraim)?
- 11) Why was the Dor Hamidbar punished from the age of twenty?
- 12) Why is the Parsha of the *Mekoshaish* juxtaposed to the Parsha of Tzitzis?
- 13) Which valuable item belonging to Moshe Rabbeinu did he give to the *Meraglim*?
- 14) When the people said, "Let us appoint a *leader* and we will return to Mitzrayim" (14:4) after the *Meraglim* returned, to whom were they referring?
- 15) When did Hashem tell Moshe (יד:ב) "סלחתי כדבריך" concerning the sin of the *Meraglim*?
- 16) When did the *Meraglim* die? Why did it become a fast day?
- 17) Where do we find that the name of the Novi that is the source of a particular Shabbos Haftarah is found in that week's Sidra?

ANSWERS

- 1) Kaleiv was 40 (Sefer Yehoshua 14:7) and Yehoshua was 44 (or 37, according to calculations based on the Sefer Olam Rabba 12 and Yalkut Shimoni, Yehoshua 35) when they were sent by Moshe as spies.
- 2) The Ba'al Haturim (13:33) cites a Midrash that says that all twelve *Meraglim* were able to fit into the shell of a pomegranate at one time.
- 3) The wife of Kaleiv was either Bisya bas Paroh

- (Megillah 13a), or Miryam (Sifri, Parshas Beha'alos'cha).
- 4) Yehoshua's wife was Rachav (Megillah 14b).
 - 5) Moshe sent Kaleiv with Pinchas to spy on Yazeir (Targum Yonoson, Bamidbar 21:32).
 - 6) The letter *Yud* from Sarai's name [which was changed to Sara] was placed at the beginning of Hoshea's name to make it "Yehoshua" (Yerushalmi, Sanhedrin 2:6).
 - 7) *Sheishai* (Bemidbar 13:22, cited in Torah Sheleima 13:112 in the name of Yalkut Ohr Ho'afeila).
 - 8) Ten years old (Yerushalmi Yevamos 10:7).
 - 9) Yes (Orach Chaim 14:5).
 - 10) This was a punishment of Yoseif - since he had spoken negatively about his brothers, his name was used when referring to his descendant who spoke unfavorably about Eretz Yisroel (Da'as Zekeinim 13:11).
 - 11) As a punishment for rebelling and refusing to enter and conquer Eretz Yisroel, they were punished that those who were of age to serve in the army (and conquer Eretz Yisroel) died in the Midbar (Chizkuni 14:29).
 - 12) Moshe told Hashem that if the *Mekosheish* would have worn something to remind him of the Mitzvos on Shabbos (when wearing Tefillin is prohibited) he would not have desecrated the Shabbos. Hashem then said that He would give a Mitzva that could be observed on Shabbos that is similar to Tefillin in that it reminds the person of all of the Mitzvos. That Mitzva was *Tzitzis* (Da'as Zekeinim 15:32. Also see Chizkuni on 15:40).
 - 13) His staff (Yalkut Reuveini, cited in Ori V'yish'i - L'mechaseh Asik).
 - 14) Either Korach (Midrash Ma'or Ha'afeila, cited in Torah Sheleima 14:4 note 22), Dason and Aviram (Midrash Tehillim 106:5, cited in Torah Sheleima), or an Avoda Zara (Midrash Hagadol, cited in Torah Sheleima).
 - 15) On Yom Kippur (Midrash Tanchuma, Pekudei 11).
 - 16) Either on the 7th or the 17th of Elul (see Hagahos V'hearos on the Tur, O.C. 580, note 2). The Beis Yosef (O.C. 580) writes that while the destruction of the wicked is usually a reason for joy (see Mishlei 11:10), nevertheless the deaths of the Meraglim is observed as a Ta'anis, because in spite of the fact that they most likely repented, their Teshuva was not accepted.
 - 17) Parshas Shlach, whose Haftarah is from Sefer Yehoshua, mentions Yehoshua. Additionally, when Shabbos Shuva coincides with Parsha Ha'azinu, the Haftara comes from Hoshei'a, and the name Hoshei'a also appears in the Sidra (Devorim 32:44). [Please note that although the name Shmuel appears in Parshas Mas'ei (34:20), since Tisha B'av can never fall on Monday (see Orach Chaim 428:1), Parshas Mas'ei can never be Erev Rosh Chodesh Av, so we never read Haftoras Machar Chodesh from Sefer Shmuel on Parshas Mas'ei].

NOW AVAILABLE

The sefer **נר מתתיהו** is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer **מצא טוב** on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*